

В лютому багато інею -

влітку буде багато роси й меду

(народна прикмета)

Сьогодні в номері:

Все почина-
ється з кохан-
ня...

2-3 стор.

Мій тато -
найкращий

5 стор.

Наша рідна
мова

9 стор.

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Все починається з кохання...

*«Кохання – це все, і це все,
що ми про нього знаємо...»
(Емілі Діксон)*

І знову лютий...за вікном морозно. Але про який холод йдеться, коли обличчя усміхнені, комірці прикрашають сердечка-символи, а в поштовій скриньці ви знаходите довгоочікуване й таке коротке з'ясування в коханні!

Це все було в нашій гімназії. Друга половина дня - присвячена традиційній шоу-програмі «Все починається з кохання». Як розуміти сьогоднішнім юнакам і дівчатам найсвітліше почуття на землі? Як до нього ставитися? Як розпізнати, де кохання, а де закоханість? Дуже хотілось би виявити правильне розуміння цих складних питань.

Як завжди, головне в програмі – це її учасники. Ось вони наші герої: Марія, Юлія, Марина, Костянтин, Ігор, Іван. Красиві, елегантні, розумні, з почуттям гумору. Кожного з них визначив клас, але не без «останнього слова» вихователя.

Звичайно, завжди присутнє хвилювання, коли розпочинається блок запитань. Приємно зазначити, що на серйозні запитання відповіді були глибокими, розважливими, а деякі навіть філософськими.

Кожній шоу-програмі притаманні гумор, винахідливість та оригінальність. Не минуло це і нашу програму, особливо, коли розпочалися різноманітні ігри.

Високою сценічною культурою та своєю кмітливістю вражали нас хлопці.

Над представленнями і вітаннями від учасників до свята зосередженої творчої праці вихователі, педагоги-хореографи, студенти-практиканти, фахівці технічного центру. Як результат – представлення учасників були оригінальними, різноманітними і цікавими, а вітання до свята – це просто окремі концертні номери. Надовго залишиться в пам'яті яскраве представлення чарівної Марії на пісню М. Шуфутинського «Маша», а також її елегантне «Танго».

«Ніжна, лірична, а іноді ексцентрична» Юлія – (саме так про неї сказали ведучі Денис і Артем), полонила всіх своїм співом. Надзвичайно проникливо і правдиво прозвучав у її виконанні романс на вірші М.Цветаєвої «Мне нравится, что Вы больны не мной...» Під вигук «Браво» Юлія покидала сцену. Молодець!

За деяких обставин не відразу вирішилось питання «з чим» на сцену вийде горда і впевнена у собі Марина. Вирішили! Це

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

буде циганський танець. Багато часу забрали репетиції. Студентки – практикантки Ірина Сільницька та Юлія Євстратенко зробили все можливе, аби «героїня» 10-В виглядала достойно. Як наглядний приклад – самі вийшли на сцену і, звичайно ж, дуже допомогли своїм підопічним.

У виступі Івана стільки було щирості, ніжності, невідомої правдивості, що всім стало зрозуміло: «Прийшла любов...». Вдало підбраний музичний супровід, красива хореографічна картинка – все це так пасувало нашому ліричному «герою»!

Igor, перед тим, як зайняти своє місце на сцені, від «дівчат – спортсменок» отримав велику «порцію» компліментів. Красивий, розумний, кмітливий, а як танцює! Це все про нього. І він довів, що саме такий і є. Єдине... Будемо сподіватися, що він все ж вивчить багато ніжних слів, які в майбутньому матиме щастя почути його кохана...

Як і годиться «пролісківцю» гламурний Костянтин з хореографією на «ти». І в «Танго», і в «Рок-н-ролі» – він був чудовий! А які глибокі і вже дорослі роздуми про кохання!

Як завжди до нас приходять гості і ми їм дуже раді. Цього разу був майстер-клас з хореографії. Солісти «Проліску» – Інна Бузило, Олена Юрченко, Денис Печененко, Сергій Твердохліб та Данііл Ворожбіт заворожили всіх присутніх в залі своєю високою майстерністю. У сюжет хореографічних композицій були закладені глибокі почуття. Кожного глядача переповнювали емоції. Тамуючи подих, вдвляючись у кожний рух, уловлюючи кожну мить, перед очима проходило ціле життя, в якому не завжди мало місце щасливе кохання...

А ось як зароджується перше кохання, всі присутні мали змогу побачити на початку шоу-програми. На сцені були третьокласники школи мистецтв Яна Левченко та Владислав Шупер. Цю зворушливу хореографічну композицію підготував Денис Печененко. Браво!

Доречною в цій програмі була і «Румба» – танець кохання. Чарівна Анастасія Міхнюк та елегантний Ілля Падзіна, як завжди, були на висоті!

У фіналі нашої програми викладач мистецького факультету Павло Беленікін змусив затамувати подих і насолоджуватися звучанням неповторного саксофону.

Наш технічний центр доклав чимало зусиль, аби шоу-програма була яскравою і незабутньою.

Теплі слова прозвучали з вуст директора облкомплексу, народного артиста України, професора Анатолія Єгоровича Короткова. А їх підтвердженням стали щирі поцілунки з кожним учасником програми.

Традиційні пироги, червоні троянди і «валентинки» – теж були.

Наостанок – бурхливі оплески у цій програмі належали нашим обласним випускникам і їх викладачу-хореографу А.А.Короткову. Хореографічна композиція «Ми – найкращі!» була виконана блискучо.

Ну що ж, кохайте, будьте коханими і пам'ятайте: щира любов співає мовчки...

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

День святого
Валентина

Існує багато легенд, пов'язаних з ім'ям Святого Валентина. Одна з них говорить: священик Валентин жив у III столітті і прославився тим, що таємно поєднував шлюбом усіх закоханих, всупереч забороні римського імператора Юлія Клавдія II. Коли таємниця розкрилася, він представ перед префектом Риму і був засуджений до мученицької смерті, яка відбулась 14 лютого 269 року.

За іншою легендою тюремник Римського Імператора попросив Валентина ціплити його дочку на ім'я Юлія від сліпоти. Валентин також учив дитину історії, природничим наукам і основам християнської моралі. Лікування перервав арешт і смертний вирок. Напередодні страти Валентин написав учениці листа з проханням залишатися вірною християнкою і додав до нього жовтий крокус, підписавши послання словами: «Твій Валентин». Дівчинка настільки сильно захотіла побачити квітку і дізнатися, про що написав її учитель, що... прозріла. Пізніше, вона посадила на могилі Валентина мигдалеве дерево - символ щирої та вірної любові.

Свято закоханих має язичницьке коріння: саме в середині лютого птахи починають шукати собі пару. Страта Валентина співпала із цим святкуванням. Можливо, це і послужило причиною появи дня Святого Валентина.

В Україні свято Валентина нове. Відзначають його лише віднедавна. Але у свята зако-

ханих є палкі прихильники. Учні нашого класу також долучились до святкування: розіграли театральну постановку, у якій розповіли глядачам, чому саме святий Валентин став покровителем закоханих, звідки виник звичай дарувати «валентинки» і чому це свято відзначають саме 14-го лютого. Анна Гавриленко – ведуча дійства – розповіла, що першу «валентинку» у вигляді «серця» виготовив та надіслав далекого 1415 року свій дружині Чарльз, герцог Орлеанський. З тих пір такі листівки «полетіли» по всьому світу. Гліб Манжол так «вписався» у роль святого Валентина, що легко зумів переконати усіх присутніх у своїх «амурних» талантах! Магі (Артур Драбенко та Дмитро Вовченко) разом з чародійницями (Діаною Бусовою та Марією Мельничук) створили незабутню атмосферу давньоримської феєрії. Охоронці (Руслан Буряк та Сергій Гончаренко) разом з воїном (Андрієм Лісовським), що палко кохав свою наречену (зіграну Анастасією Вербовою), вразили своїми акторськими здібностями! А Катерина Кашина, що зіграла доньку, гарно передала почуття дівчини з легенди і зуміла переконати всіх: диво таки було.

Після театральної постановки студенти-практиканти організували веселі змагання!

А після розваг кожен учасник свята отримав «валентинку» з гарними побажаннями.

Анна Гавриленко, 7 клас.

ОСОБЛИВА ДУМКА

Мій тато –
найкращий

Мій тато з'явився на білий світ не в Кіровограді, а розпочав своє «активне» дитинство в селі Злинка Маловисківського району Кіровоградської області в далекому 1976 році. Не було бурхливого та рухливого життя обласного центру, не бачив такої кількості маршруток та машин, але роки хлопчика були сповнені пригод та постійних пошуків нової дитячої школи. Вирішальним, на мою думку, для татка став дванадцятий рік життя, але саме він визначив майбутнє та подальшу долю.

Тато дуже хотів навчитися їздити на машині, бо без неї в селі – нікуди. Та його батько був проти, вважаючи, що хлопчик ще маленький. Одного разу, коли батьки поїхали в гості до дідуся та бабусі, маленький Микола вирішив, що машина брудна, а техніка повинна бути в ідеальному стані, то її треба вимити. Ідея переросла в ще одну: кермо крутити та педалі натискати – це неважко. Коли батько повернувся додому, помітив на підвірі її велику калюжу води та синові капці. Ні його, ні машини не було. Знайшовши сина живим та неушкодженим, батько зрадив, але пізніше старанно покарав за безпечність і безголовість. Тато не образився, та й власної мрії не покинув. Усе життя мого тата, Миколи Анатолійовича, пов'язане з машинами та дорогами: в армії служив водієм, а потім, після школи міліції, став працівником ДАІ. Тепер він не лише сам за кермом, а й контролює, як їздять інші водії.

До своєї роботи тато ставиться надзвичайно серйозно. Працює інспектором ДАІ майже 15 років. Розповідаючи про себе та ситуації, тато жартує: мовляв, якщо скласти всі кілометри погонів за порушниками, можна було б не раз обернутися навколо земної кулі. Проте самі історії виявлялися далеко не кумедними. Ось одна з них.

Було звичайне чергування. Мій тато побачив машину, що повільно під'їжджала до патруля. Порівнявшись із співробітниками ДАІ, водій опустив скло і двічі вистрелив у бік інспектора. Благо, кулі пройшли мимо. Коли ж тато наздогнав зловмисника, з'ясувалося, що на пістолет під гумові кулі у його власника не було дозволу. Навіщо стріляв у дорожнього патрульного, злочинець так і не зміг пояснити.

Звісно, ситуації на дорогах трапляються різні. Є водії, котрі знають правила дорожнього руху та виконують їх, а є ті, хто прагне перетворити дорогу на

власний двір, дозволяє собі порушувати, заважати іншим, провокувати аварійні ситуації. Півбіди, коли лише розбивається машина, а коли гинуть люди?

По телебаченню кожного дня передають відомості про аварії на дорогах, про загиблих. Страшно стає, коли дорослі люди перетворюються на безпечних дітей, які вважають, що з ними нічого страшного не трапиться. А інспектор ДАІ – зайвий, той, хто заважає розганятися на дорозі, пити за кермом. За те і не завжди люблять людей цієї професії, але, на мою думку, дуже важливої та потрібної.

Слухаючи тата, спостерігаючи як він переживає кожну визначну ситуацію, розумію, що люди такої професії дуже потрібні. Як донька, постійно відчуваю татову любов, щоденну турботу. Можна пригадати татові подарунки, цікаві сімейні подорожі, але вагомішим є момент спілкування: я знаю татові «секрети», а він – мої.

Улюблена татова донька
Добровольська Анна Миколаївна,
учениця 6 класу

Кохання...

Прокидаєшся зранку, дивишся у вікно, а замість снігу падають пелюстки троянд... Маленький Купідончик приходить в День Святого Валентина до всіх. Ті ж, хто ще не знайшов свою половинку, просять у заступника закоханих, щоб збулася їх мрія. Якщо вірити в це, то кохання обов'язково прийде.

Романтичні погляди, милі подарунки, квіти, уявні поцілунки і цілком реальні «валентинки» та солодощі – все це поєднує свято Дня закоханих. Це свято дуже важливе, бо всім відомо, що все у житті починається з кохання. Здається, що у цей день Купідончики сидять на сходинах, чекаючи закоханих пар, та мило посміхаються усім. І якщо серця людей наповнені коханням не лише на свято закоханих, то для маленьких янголів – це найбільша нагорода...

Чумаченко Г., 11-В кл.

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

АФГАНІСТАН

БОЛИТЬ У НАС В ДУШІ

Річниця виведення радянських військ з Афганістану була присвячена лінійка 10 –А класу «Афганістан болить у нас в душі».

25 грудня 1979 року радянські війська введено в Афганістан. Для тисяч радянських солдат, їхніх батьків, матерів, братів та сестер розпочалася жорстока, кривава війна. Потрапивши на палаючу афганську землю, мужні воїни-інтернаціоналісти всім серцем прийняли її біль, як свій, і до останнього подиху захищали інтереси її багатостраждального народу.

Ім усім було близько двадцяти років. Як це багато у вимірі історичних змін. І як мізерно мало, якщо стільки тобі відведено долею... Жоден не думав, що загине, зробивши вчинок, про який скажуть потім: подвиг. У лексиці хлопців було відсутнє це слово, воно замінялося на більш прозаїчні: порятунок, допомога, захист. Несвідомо кожен вклав у свій вчинок не тільки всю енергію, силу і волю, але і пристрасть майбутнього – недожитого, недоспіваного, недолюбленого...

Смерть... Страшно було залишитися на одинці із собою. Страшно навіть в автомобільній колоні, коли попереду і позаду тебе до болю в суглобах стискають руль твоєї однолітки. Дорога, як артерія, з'єднувала «наш» Таджикистан з північними провінціями Афганістану, а ті - з Кабулом, півднем країни. По ній нескінченними потоками текли вантажі: продовольство, будівельні матеріали, товари першої необхідності. Боєприпаси і озброєння переправлялися повітрям. Однак і за «чисті», мирні рейси доводилося розплачуватися життям.

Війна тривала дев'ять років, один місяць і дев'ятнадцять днів. Через Афганістан пройшло більше півмільйона воїнів. За офіційною статистикою втрати радянської армії склали 15 тисяч убитими та 54 тисячі пораненими, 414 тисяч хворими. За оцінками незалежних дослідників втрати радянської армії склали до 140 тисяч убитими та до 350 тисяч пораненими.

Сьогодні минає 23 річниця із часу виведення військ колишнього Радянського Союзу із Афганістану, але ця війна завжди буде відгукуватися болем у серцях нашого народу.

160 тисячам українців судилося пройти жорстоке випробування. 2378 із них повернулися додому у цинкованих трунах.

Ми маємо знати про страшні події безглуздої Афганської війни і пам'ятати, що серед нас живуть люди, які у 20-30 років стали учасниками воєнних дій, захищаючи не свою Батьківщину і не своїх батьків. Ми живемо поряд із тими, хто пройшов Афган, вижив і живе за інших, привезених «у чорному тюльпані». Ми зобов'язані пам'ятати їх, щоб «нові Афганістани» не виникали на нашій землі! Слава Вам, воїни – афганці!

**Афганістан болить у нас в душі,
На тій землі ви всі були чужі.
Та ви солдати, вам дано наказ.
Те пекло ви згадаєте не раз...**

ІСТОРИЧНА СТОРІНКА

Видатний син
стенової Еллади...

Не сперечатимусь: я син свого народу –

Сліпця відвічного, каліки і раба,

І, мабуть, таки-так, що образ Квазіmodo

Із образів усіх найбільш мені
б припав...

Євген Маланюк народився 20 січня (2 лютого) 1897 року в Архангороді (нині Новоархангельськ) Кіровоградської області в родині українських інтелігентів.

Там і промайнули перші дев'ять років життя малого Євгена. Першим кроком до науки для нього стала місцева початкова школа. Учився блискуче, вроджена обдарованість була очевидною. Учителі наполягали, щоб батько віддав здібного сина до найкращого в повіті навчального закладу – Єлисаветградського реального училища, учнем якого хлопець таки стане у 1906 році. Саме цей навчальний заклад подарував мистецтву М. Садовського, П. Саксаганського, Є. Чикаленка, Ю. Яновського, Г. Юри й ін.

14 червня 1914 року серед 18 випускників сьомого класу Єлисаветградського реального училища можна знайти й ім'я Євгена Маланюка. Місто Єлисаветград у пору учнівства Євгена Маланюка було помітним культурним центром півдня Російської імперії. Місто на той час мало могутні театральні традиції, і його не оминула жодна визначна театральна трупa. Тут функціонувало з десяток гімназійних закладів. А земське реальне та громадське комерційне училища були відомі в усій імперії. Атмосфера гімназії, її гуманітарні традиції (позакласне читання, живопис, театр) підштовхнули 13-річного хлопця до спроб віршування.

1914 року Є.Маланюк вступає до Петербурзького політехнічного інституту. Проте на заводі навчання стала Перша світова війна.

Ми за життя горіли в пеклі –

О, незнищенна міць огнива!

І лиш на серці цим запеклім

Кров запеклася чорним гнівом.

Маланюкові довелося воювати на Західному фронті начальником кулеметної команди 2-го Туркестанського стрілецького полку російської армії. За бойові заслуги його було підвищено до звання поручика, згодом – сотника Української армії. Світова війна закінчилася для Євгена Маланюка в лютому 1918

року. Проте склалося так, що після короткої відпустки йому знову довелося воювати: він став на захист Української держави. На нього чекали ще три роки війни, у якій тричі доводилося здавати ворогові Київ, у якій був «кривавий листопад» 1919 року.

Він мріяв про вільну Українську державу: „Україна мусить зробитися необхідною, як штани, тільки тоді вона постане. Поки вона буде тільки „кумедією”,

орнаментом, піснюю – до того її не буде”. Сучасники вважали такі твердження поета образливими, не поділяли його категоричності, називали його «настовбурченим вовком з осмаленою шерстю», що вис на чорний степ.

У 30-х роках поет жив у Польщі, де познайомився з Богумілою Савицькою, своєю майбутньою дружиною. 1934 року у них народився син Богдан. Прожили разом до весни 1945-го, коли Маланюк опинився в Західній Німеччині, а Богуміла із сином – у Празі. Відтоді Маланюк не бачився з дружиною 17 років. Уже під старість, 1963-го, вони зустрілись у Варшаві, але ненадовго, боячись спецслужб. На цю зустріч з обережності не брали сина. Через рік Богуміла померла.

Ще через рік поет-батько нарешті зустрівся з сином і побачив свого онука...

У 1945 році Маланюк змушений був податися в другу еміграцію. Разом із викладанням математики в гімназії м.Регенсбурга (ФРН) письменник брав участь у літературному житті таборових республік. Наприкінці 40-х років ХХ століття Євген Филимонович вирушає в третю подорож – до Нью-Йорка, де його радо приймали в емігрантських салонах.

Різдвяні свята 1968 року Євген Маланюк провів у Канаді, де мав чимало зустрічей, а також чекав на видання збірки поезій “Перстень і посох”. Але не судилось...

Удень 16 лютого Маланюка знайшли мертвим у його холостяцькому помешканні.

На хресті слова розіп'ятий

Цвяхами мертво,

Один, –

Яким же криком ще маю кричати

Крізь історії чорний вітер,

Страшної епохи син?

Євгенові Маланюку довелося стерпіти 48 еміграційних літ. Він прожив поза Україною, але з Україною в серці.

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

«Мне ^{что} есть, ^{представ} спеть,
перед всевышним...»

10-Б клас

25 січня – день народження Володимира Семеновича Висоцького, людини-легенди, незабутнього виконавця авторської пісні, актора театру та кіно. Але для більшості сьогоденішніх молодих людей Володимир Висоцький – лише ім'я знаменитого актора і співака радянських часів, з творчістю якого вони майже не знайомі. Так не повинно бути, адже творчість справжньої особистості, незалежної у своїх поглядах, сміливої і щирої, не знецінюється з плином часу.

Талант Висоцького порівнюють з яскравим фейєрверком, який загорівся несподіваним гарячим полум'ям і згас трагічно раптово і неочікувано – помер Володимир Семенович у 42 роки.

За життя Висоцького на його батьківщині не була опублікована жодна його поезія – хіба що декілька пісень до популярних кінофільмів. Він не отримував нагород та престижних премій, на газетних смугах не публікувались його інтерв'ю. Але його знали всі. Його любили. Його пісні записували прямо на концертах і розповсюджували, переписуючи з плівки на плівку. Московський театр на Таганці був чи не єдиним столичним театром, куди дійсно неможливо було купити квитки – навіть у спекулянтів за астрономічну ціну – там грав Володимир Висоцький. А представники партійної номенклатури, які наголошували на несумісності його творчості з соціалістичною ідеологією, які зривали його концерти, забороняли роботу в студіях звукозапису, не видавали закордонних віз – навіть для зустрічі з дружиною – громадянкою Франції Мариною Владі – всі вони мали пісні Володимира Висоцького у своїх домашніх

фонотеках.

Сам Висоцький визначив свій жанр як «авторську пісню», тобто пісню, яку потрібно сприймати безпосередньо у виконанні автора. Це – синтез поета і актора.

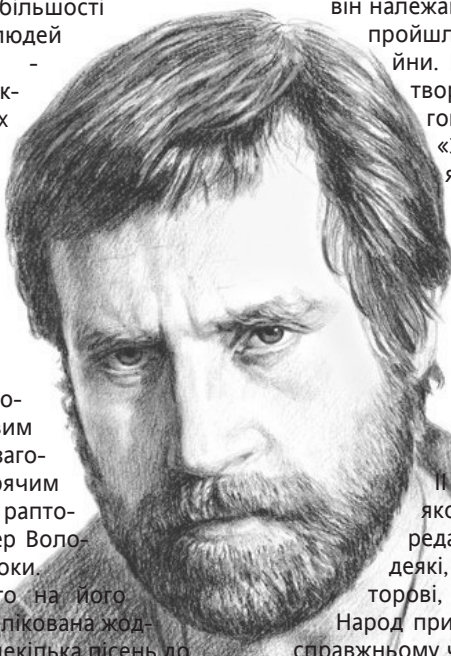
Слухаючи Висоцького, ми розуміємо його як особистість, відчуваємо його ставлення до людей та їх цінностей, його ставлення до батьківщини, її минулого та теперішнього. Ці пісні допомагають нам зрозуміти покоління, до якого він належав, покоління тих, чиє дитинство пройшло в роки Великої Вітчизняної війни. Війна посідає особливе місце у творчості Висоцького. Сам він так говорив про свої пісні про війну: «Это не просто военные песни, я никогда не воевал, мне не довелось... Это песни, написанные человеком, никогда не воевавшим, для людей, многие из которых тоже не прошли этого дела. Просто на эту тему. Там люди находятся в крайней ситуации, в момент риска, на грани смерти. Поэтому оттуда персонажи интереснее брать...»

Слухаючи ці пісні, ветерани II світової були вражені тим, з якою глибиною і точністю він передає почуття людей на фронті. А деякі, хто не знав, скільки років авторів, були впевнені, що він воював. Народ приписував Висоцькому багато справжньому чоловічих, мужніх професій:

«Меня часто спрашивают, не сидел ли я, не плавал ли, не шоферил ли... Так происходит потому, что многие мои песни написаны от первого лица...»

Ці пісні умовно названі монологами. Всі вони, іноді печальні, іноді по-справжньому смішні, іноді філософського характеру, зібрані разом, змальовують нам картину тогочасного радянського життя, передають слухачеві внутрішній світ його сучасника.

Ті, хто мав щастя особисто слухати Висоцького, говорять про те, як багато втрачають його пісні після запису на плівку. Адже Володимиру Висоцькому була притаманна неповторна емоційна сила, особливий магнетизм, який нікого із слухачів не залишав байдужим...

СВЯТА ТА ЗВИЧАЇ

Стрітення

Одним із найбільших свят лютого є Стрітення (15.02), яке подекуди іменують ще дохристиянськими назвами “зимобор” або “громовище”. Вважається, що цього дня зима зустрічається з літом. І хоча ще лежить сніг та тріщать морози, все ж люди кажуть: лютий сніг весною пахне.

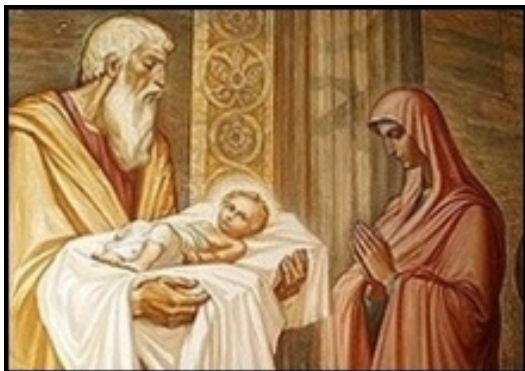
Здавна віруючі намагалися в цей день обов'язково відвідати церкву, де відбувалася урочиста служба та освячення води й свічок. Саме ж свято Стрітення вперше було встановлено церквою у Візантії після Ефеського собору 431 р. Тоді ж була сформована й відповідна іконографічна традиція. На іконах “Стрітення” зображали Марію з Ісусом-немовлям на руках та Йосифа з голубами, які на 40-й день після народження Спасителя принесли до Храму жертву очищення. Поряд також були зображені пророки Анна та праведний старець Сімеон, якому передбачено, що він помре, побачивши Месію. Ця подія символізувала зустріч старого і нового заповітів, двох основних ідей стосовно природи Бога.

Освячена цього дня свічка називалася “стрітенською”, “громницею”, “громовою” і запалювалася в непогоду для захисту оселі від блискавки й грому. Нею обкурювали оселю й худобу. Стрітенською водою й замовляннями лікували навроки. Окроплювали нею худобу, бджіл, тих, хто вирушав у далеку дорогу, йшов на війну, примовляючи: “Боже тебе збережи”.

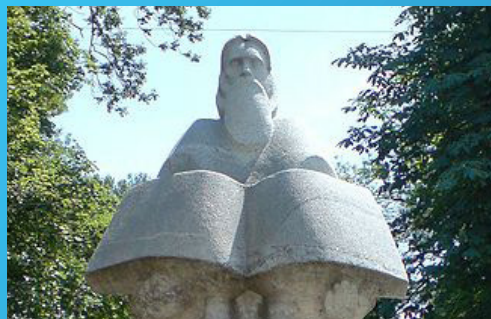
Завбачливі господарі цього дня спостерігали за погодою: ясний і тихий день – буде добрий урожай і багато меду, іній – добра картопля і гречка. Казали: “Коли на Громницю півень нап'ється водиці, то на Юрія (6.05) віл не напасеться травиці” (при відлізі пізно зійде “паша” для худоби).

Якою ж буде цьогорічна весна, побачимо згодом. Тоді ж зможемо перевирити наші передбачення. Та сподіваємось, що весна (коли б вона не почалася) принесе всім радість і гарний настрій, натхнення і сили для нових звершень.

Гончар А., 8 клас

Наша рідна мова

21 лютого наша держава відзначила свято – Міжнародний день рідної мови. Це свято дуже близьке кожному українцеві, адже наша мова – наймилішувачіша й найспівучіша. Саме тому її порівнюють зі співом солов'я.

Відомий мовознавець, історик і політичний діяч Іван Огієнко писав: «Дві головні думки було про нашу мову за ці віки: поляки писали, що мова українська – то мова польська, та тільки трохи попсована московською, зросійщене польське наріччя; росіяни писали, що мова українська – то мова російська, та тільки попсована польською, полонізоване російське наріччя. Назвати нашу мову окремою мовою ніхто не хотів... Століттями український народ був пригноблений, нашу рідну мову намагалися викоринити. Проте був, є і буде небайдужий, нездоланий наш народ, який завжди борюся і буде боротися за свою мову!»

Як довго ждали ми своєї волі слова!

І ось вона співає, бринить,
Бринить, співає наша мова,
Чарує, тішить і п'янить.

Скільки ти знаєш мов, стільки разів ти людина. Це дійсно так! Але якщо ти вважаєш себе українцем, то повинен знати свою мову. Спілкуйся рідною мовою, читай книжки українських письменників, вивчай українські пісні, народні приказки і прислів'я!

Від самого народження мати тобі співала коліскові, ти засинав під ці слова, запам'ятовував їх, усвідомлюючи, що ти - частина нації.

Наче квітка, українська мова, як феномен національної сутності, дивом проростає крізь залізобетонну плиту байдужості, роблячи в ній тріщини, торуючи шлях до світла. Мова – запорука існування народу. Захищаючи рідне слово, ти захищаєш свою націю, її гідність, право на майбутнє. Зроби все, щоб наша нація засяяла, як зоря ясна.

Москитова В.,
9 клас

НАШІ ДОСЯГНЕННЯ

Олімпіади з природничих наук — це цікаво!

На початку XXI століття особливо важливим стає оволодіння людством знаннями з природничих наук. На перший план наукових досліджень виходять загадки і таємниці живої природи. Розшифрування генетичного коду, перші досліді з клонування живих істот, створення штучних органів, розробка генетично модифікованих продуктів харчування на сучасному етапі більше вражають нашу уяву, ніж новинки техніки. Як стверджують спеціалісти, саме цим напрямом у майбутньому надаватиметься першість.

Олімпіади з природничих наук уможливають слідування вимогам часу, усвідомлення важливості здійснення наукових пошуків, вдосконалення знань, застосування їх для розв'язування цікавих, нестандартних завдань, обирання потрібних орієнтирів для реалізації своїх задумів та ідей в майбутньому.

У цьому навчальному році я взяв участь у трьох олімпіадах: з фізики, математики та інформаційних технологій. Підготовка до олімпіад, спілкування з ровесниками з усієї області,

Протягом січня – лютого 2011 року проводився III етап Всеукраїнських учнівських олімпіад з базових дисциплін.

Вітаємо переможців: учня 7 класу Буряка Руслана (математика, фізика, інформатика), учениць 8 класу Молодченко Катерину (математика) та Цимбалюк Наталю (фізика), учениць 10-А класу Міцай Владиславу (українська мова та література, англійська мова) та Барвінську Марину (фізика), учнів 10-Б класу Свистова Владислава (географія), Прозоровського Романа (географія), Баранюка Євгенія (інформатика), Третяка Євгенія (інформатика), учня 10-В класу Петухова Андрія (історія), ученицю 11-А класу Савенко Валерію (фізика), учениць 11-Б класу Мосінцеву Катерину

очікування результатів – все це запам'ятається мені надовго. Це дійсно цікаво: отримуєш безліч позитивних емоцій від розумового напруження, знаходження вірного розв'язку в умовах обмеженого часу, переборення невдач і пошук оригінальних ідей.

Я добре розумію, що головне в олімпіадах не місця і дипломи, а формування знань, наукового світогляду і відповідного стилю мислення, екологічної культури, розвитку експериментальних умінь і дослідницьких навиків, творчих здібностей і схильності до креативного мислення.

НАШІ ДОСЯГНЕННЯ

(історія), Андрущенко Надію (біологія, фізика, екологія), Нікітіну Оксану (астрономія), Чумаченко Катерину (астрономія), Полякову Яну (англійська мова) та учня 11-Б класу Шевченка Сергія (інформатика).

Дякуємо за участь у III етапі Всеукраїнських учнівських олімпіад Загарію Богдану (8 кл.), Слізкій Валерії (9 кл.), Оганджян Крістіні (9 кл.), Пашковій Аллі (10-А кл.), Дубінецькому Артему (10-Б кл.), Прозоровському Роману (10-Б кл.), Колевій Катерині (10-Б кл.), Іщук Марії (10-В кл.), Сапризі Яні (11-Б кл.), Сампан Ірині (11-Б кл.), Андрущенко Валентині (11-Б кл.), Гриценко Олені (11-Б кл.), Сікораці Вікторії (11-В кл.).

Вітаємо і бажаємо подальших успіхів!

Вітаємо команду Євроклубу «Астра»!

Команда «Астра» Кіровоградського обласного загальноосвітнього навчально-виховного комплексу гуманітарно-естетичного профілю (гімназія-інтернат-школа мистецтв) за результатами тестування щодо знань про Євросоюз та різні аспекти його діяльності набрала найбільшу кількість балів (1183) у Кіровоградській області та вийшла у фінал Конкурсу.

З 20 по 31 січня 2011р. проходив перший тур Всеукраїнського змагання для школярів «Чи знаєш ти Європу? Допоможи Європі дізнатися про тебе!». Головною метою конкурсу

є виявлення серед старшокласників з усіх куточків нашої країни креативних та активних, підготовлених, молодих європейців, які можуть заявити про себе й показати, що вони гідні європейського суспільства.

У змагання взяли участь школярі 9-11-х класів. Команди учасників склалися з трьох учнів та одного вчителя. Для участі команди реєструвались на веб-сайті <http://www.euro-konkurs.org.ua/> та у зазначений період пройшли он-лайн тест. Кожен учасник відповідав на 300 запитань самостійно та одночасно з іншими товаришами по команді протягом години. Бал команди - це сума є сумою балів учасників. Переможці у кожному регіоні визначалися автоматизовано за допомогою комп'ютерної системи.

Слід зазначити, що у цьогоорічному конкурсі зареєструвались 725 команд. Із них 523 пройшли тестування, що є рекордом за всі роки проведення заходу. Таке широке залучення учасників отримано завдяки підтримці проекту Міністерством освіти і науки України.

27 найкращих команд було визначено за результатами першого туру. Всі фіналісти візьмуть участь у мікро-турах та побачать, чим займаються дорослі, активні, креативні люди їхнього регіону, чим вони можуть допомогти суспільству.

Нашу область буде представляти команда Євроклубу «Астра» у складі учениць 11-Б класу: Саприги Яни (капітана команди), Мосінцевої Катерини, Полякової Яни та їх керівника - Берлін Ольги Анатоліївни.

Команду очікує другий тур Конкурсу – презентація командами-фіналістами на конференції у м. Києві концепцій власних проєктів.

Бажаємо терпіння та перемоги!

Саприга Я., 11-Б клас

МАЛА АКАДЕМІЯ НАУК УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ

МАНівці на зустрічі з Президентом

Щелконогов Олексій,
10-Б клас

З 23 по 24 лютого нам, слухачам Кіровоградської Малої академії наук учнівської молоді, пощастило взяти участь у Першій Всеукраїнській виставці-звіті дитячої творчості "Країни юних майстрів" у м. Києві.

Для представлення регіону ми – учні Кіровоградського обласного загальноосвітнього навчально-виховного комплексу гуманітарно-естетичного профілю (гімназія-інтернат - школа мистецтв) Нікітіна Оксана (11 клас) та Щелконогов Олексій (10 клас) були відделеговані до Києва.

Ми представляли свої наукові роботи в двох галузях наукових досліджень: «Електроніка та приладобудування» (з темою: «Розробка пристрою для вимірювання коливань електричного струму промислової частоти») та «Мікроекономіка та макроекономіка» (з темою: «Соціально-демографічна та міграційна ситуація в Кіровоградській області, шляхи поліпшення»).

Я вважаю, що мені дуже пощастило побувати серед кращих юних науковців України. Така можливість випала мені завдяки тому, що я навчаюся в Кіровоградському облкомплесі –

одному з кращих навчальних закладів області, де є можливість реалізувати свої творчі та наукові здібності. Вступивши до гімназії, я одночасно став слухачем секції електроніки, радіотехніки та приладобудування Малої академії наук учнівської молоді. Керівник секції – Сіріков Олександр Іванович – дуже освічена і наполеглива людина. Завдяки нашій співпраці переді мною постійно відкриваються нові горизонти наукової діяльності.

Невичерпні враження ми з Оксаною отримали від того, що виставку відвідали такі почесні гості, як Президент України Віктор Янукович та Міністр освіти і науки молоді та спорту Дмитро Табачник. Бачити цих людей на телеекранах – одне, але коли вони знаходяться зовсім поруч та із захопленням слухають про твої досягнення – це зовсім інше! Такі моменти у житті дають натхнення на подальшу діяльність, адже розумієш, що твоя робота не залишиться поза увагою.

Протягом часу, проведеного в м. Києві, всі учасники з радістю знайомилися і спілкувалися зі своїми ровесниками, розглядали винаходи та розробки друзів, оцінювали та порівнювали їх зі своїми.

З яскравими враженнями та новими ідеями поверталися ми додому і ще довго пригадували, як вперше переступили поріг МАНУМ, адже наші перемоги розпочалися уже в той момент.

Нікітіна Оксана та Щелконогов Олексій з директором Малої академії наук України - Лісовим Оксеном Васильовичем

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Денисов Д.О.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені, 2010. Надруковано в ТЦ облкомплесу, тираж 40 екз.